

[Ragnhild Andersen.]

hovers krav i første omgang: længere militærtjeneste for de unge og andre krigsforberedende foranstaltninger. Det betyder kort og godt våben i stedet for brød og bunkers i stedet for boliger. Det betyder nye store byrder og skatter lagt over på den danske befolkning, som om partierne her på rigsdagen — også de, der anbefaler dette forslag — ikke synes, at de byrder, man allerede har væltet, og som flertallet er i gang med at vælte over på folket, er store nok. Det betyder et krav til Danmarks ungdom — et krav, som Danmarks unge ikke fortjener — om 18 måneders tjenestetid; det er allerede i sigte. Heraf vil følge udgifter på hundreder af millioner kroner og mere end det. Der tales om ængstelse hos mødrene. Ja, det vil vække ængstelse hos mødrene og harme hos de unge, berettiget harme. Man vil forlange, at de skal spille deres ungdom på militær uddannelse, eventuelt på krig i andre lande for interesser, som ikke er deres. Man vil kræve af dem, at de skal gå som brødre side om side med de tyske SS'er, med dem, som dansk ungdom for godt 5 år siden gav sit liv for at bekæmpe.

De unge fik ikke ordet i eftermiddag; de mange hundrede, der stod i rigsdagsgården og ville ind, kom ikke ind; de sidder ikke på rigsdagens tilhørerpladser; der er ikke plads; der er plads til kriminalpolitiet. Sådan behandler man ungdommen af i dag. Men den høje rigsdag skal ikke tro, at det sidste ord i denne sag hermed er sagt fra ungdommens side. Dertil kender vi Danmarks ungdom for godt, også fra besættelsesårene. De unge har ret til og krav på at leve et liv i arbejde, i glæde og i fred; de skal ikke tvinges til langvarig soldatertjeneste, ja, måske til krig, under et fremmed lands kommando.

Ærede medlemmer af dette høje ting, selvom de er fraværende, tager de fejl, hvis de tror, at den danske ungdom, at den danske befolkning vil bøje sig for en uretfærdig beslutning, som vil blive vedtaget af et flertal, og som man beskykker rigeligt og pynteligt med fraser om demokrati.

I 1945 var vi mange, der vendte hjem fra det nazistiske Tysklands udryddelseslejre. Mange af dem, som vi havde været sammen med, blev dernede, de kom aldrig hjem; og der var adskillige, som vi måtte lægge i graven i de første uger og måneder efter, at vi var vendt hjem; de var ødelagt af dette liv og dette helvede. Vi så i disse 20 måneder i Tyskland, hvordan hundreder, ja, tusinder af børn og kvinder og af stærke mænd blev ført til gaskamre og krematorier

for at blive ødelagt, mænd og kvinder, som var patrioter og frihedskæmpere for deres folk og deres lande. Og så kommer man i dag og forlanger, at det danske folk og den danske ungdom skal være gamle kammerater, alte Kameraden, med de herrer, som slæbte vore bedste patrioter fra Danmark og fra mange andre lande til gaskamre og krematorier. Det er det simple og enkle forslag, der i dag ligger på bordet. Ærede medlemmer dømmer fejl, hvis de tror, at det danske folk, den jævne befolkning i vort land har glemt det, der foregik i de fem forbandede år. Ærede medlemmer dømmer fejl, hvis de tror, at det alene var en lille flok hjemvendte fanger og kommunister, som fordømte den gemene tyske krigsmaskine, og som svor ved vore kammeraters grave, at den aldrig skulle få lov til at rejse sig igen. Hele det danske folk både var og er den dag i dag fuldt af harme over de skændsler, der er tilføjet Danmark og det danske folk af Hitlers krigsmaskine, fuldt af harme over de bødler, som ærede medlemmer i dag tager til deres barm og forlanger, at det danske folk skal være brødre med. General Guderian, general von Halder, general von Hanneken, general von Schwerin og andre med dem, som i dag samarbejder med de amerikanske krigsmagere, er og bliver revanchelystne mordere, som ingen ærlig dansker vil være i stue med eller nogensinde vil være kampfælle med.

Den højtærede forsvarsminister sagde her i dag, at vi er alle i samme båd. Den højtærede forsvarsminister kan være forvisset om, at det danske folk aldrig vil føle sig i båd med Guderian, Hanneken og Schwerin og de andre mordere fra Tyskland, aldrig!

Kravet om Tysklands afmilitarisering lever stadig i den danske befolkning og vil leve videre. Det hed i 1945, at den tyske krigsmaskine aldrig mere skulle få lov til at rejse sig igen. Det håber man også stadigvæk i danske hjem, fordi vort folk elsker freden og ønsker en fredspolitik ført. Mange, både unge og ældre, vil blive dybt skuffet over den beslutning, det høje ting agter at tage her i aften. Jeg opfordrer ærede medlemmer til at tænke sig om, før de træffer en sådan beslutning, og jeg vil ikke undlade samtidig fra denne talerstol at appellere til den danske befolkning, til mødrene, til de unge, om ikke at tabe håbet, ikke at tabe modet, ikke at tabe troen på freden. Freden kan vindes, hvis menneskenes børn vil kæmpe for freden, men det koster kamp, som vi også har måttet se det og erkende det her i det høje folketing i dag. Vi siger til befolkningen: gå til modstand mod Tysklands